

[Boligministeren.]

som vi også kan komme til at møde i fremtiden i storbyggerier, efterhånden som de bliver færdige. Skal vi bygge os ud af bolig-mangelen, må vi erkende, at jo nærmere vi kommer dette mål, desto større bliver risikoen for, at efterspørgslen efter lejligheder i nybyggeriet måske ikke hele tiden kan følge med, og at der derfor i en overgangsperiode kan opstå visse udlejningsvanskeligheder. Det er regeringens og lovgivningsmagts opgave at følge dette så nøje som muligt.

Arne Larsen: Der var ikke megen trøst at hente hos boligministeren, men det havde jeg i og for sig heller ikke forventet. Boligministeren indrømmer dog, at der er en vis træghed og visse vanskeligheder, men forhåbentlig alt sammen af forbigående karakter. Det er det måske nok. For hvis Ådalsparken koster 140 kr. pr. m², så kan jeg da godt se, at hvis vi fortsætter den nuværende boligpolitik, koster nybyggeriet om et år 160 kr. eller 180 kr. pr. m², og så bliver Ådalsparken lige pludselig billigt byggeri. Men jeg kan ikke forstå, at det er den vej, vi skal fortsætte ad. Og hvad sker der den dag, rentesikringsordningen for alle disse nybyggerier bortfalder? Ja, så er det ikke 140 kr. pr. m², men adskilligt mere, disse lejere kommer til at betale. Derfor synes jeg, at der skal gøres noget ganske alvorligt i denne situation. Trods boligsikringsordning og trods rentesikringsordning har vi et huslejeniveau i dag, som er så højt, at almindelige, jævne mennesker ikke kan klare boligudgiften.

Hvis boligministeren havde været til stede på boligbevægelsens stævne i Helsingør i begyndelsen af september, så havde han nok erfaret noget af en oprørsstemning, for hvad sagde man her? Man sagde: Vi er snart parat til at stoppe alt det, som kaldes socialt byggeri, for det er ikke andet end en karikatur. Man blev neddæmpet, og selvfølgelig går boligbevægelsen fortsat ind i nyt byggeri. Men man pegede her meget stærkt på, at løsningen, der lå snublende nær, måtte være, at samfundet igen går direkte ind i finansieringen af det almennyttige byggeri gennem ydelse af lån til en fast lav rente, således at der kan bygges boliger til en husleje, som kan betales af folk med jævne indtægter, og det var egentlig det, jeg havde håbet at boligministeren ville have svaret.

Boligministeren (Hastrup): Der bliver jo i nær fremtid lejlighed til en grundig drøftelse af boligproblemerne her i folketinget, men når hr. Arne Larsen henviser til det offentlige støtte, vil jeg dog gøre opmærksom på, at efter beregninger, som vi har foretaget i boligministeriet, er vi i øjeblikket i den situation, at den maksimale støtte, altså forskellen imellem et byggeris kostleje og det, som bliver den faktiske boligudgift for en familie med børn i et hovedstadsbyggeri, hvor kostlejen er 22.500 kr., andrager 14.500 kr. Man bringer altså under de nuværende ordninger med rentesikring og boligsikring boligudgiften ned fra 22.500 kr. til 8.000 kr., og der er således tale om en offentlig støtte til huslejebetalingen i det maksimale tilfælde på ca. 66 pct. Så kan man ikke sige andet, end at samfundet anstrenger sig og efter min mening i meget betydelig grad for at prøve på at tilvejebringe social retfærdighed på dette område.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Kai Moltke til udenrigsministeren:

„Er ministeren ud fra de foreliggende meddelelser om, at Danmarks eventuelle optagelse i det europæiske fællesmarked vil medføre forpligtelser som medlem af en politisk og militær union, fortsat af den opfattelse, at dette vil være foreneligt med videreførelsen af vedtagen dansk atompolitik gående ud på, at kernevåben i fredstid under ingen omstændigheder kan placeres inden for dansk sø-, land- og luftterritorium, og vil regeringen modsætte sig en ændring af denne politik?“

Kai Moltke: Når jeg har rettet dette spørgsmål til udenrigsministeren, må jeg med det samme anmode om, at han ikke blot ordret gentager det svar, jeg fik ved åbningsdebatten her i tinget. Da kom hr. udenrigsministeren jo ind på, at det var et helt urimeligt spørgsmål, jeg havde stillet, og begrundelsen er tydelig nok: medlemskab af NATO er, som erfaringerne klart viser, foreneligt med dansk atompolitik, og derved er det åbenbart urimelige i hr. Kai Moltkes spørgsmål belyst.

Nu er udenrigsministeren lige såvel som jeg vidende om, at der er sket et og andet i mellemtiden. Man behøvede jo blot at lytte